

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/62/2025                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6123293102                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.06.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Renáta Gavalcová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:6123293102.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bytový podnik mesta Košice, s.r.o., Košice, Južné nábrežie 13, IČO: 44518684 proti žalovanej O. J., narodenej E., zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Šišovským, Košice, Rázusova 3764/49, o zaplatenie 3.003,84 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 66Csp/21/2023, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2025 sp. zn. 2CoCsp/16/2024, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 9. februára 2024 č. k. 66Csp/21/2023-254 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1.501,92 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.501,92 eura od 30. 5. 2023 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok III.).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal od žalovanej zaplatenia 3.003,84 eura istiny spolu s úrokmi z omeškania z dlžnej sumy od 16. 3. 2023 do zaplatenia, a to titulom jej užívania nebytových priestorov nachádzajúcich sa v suteréne objektu na ulici H. č. XX v W.. Považoval listinnými dôkazmi za preukázané, že medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovanou vznikol pôvodne záväzkový vzťah na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov z 22. 2. 1995 v znení jej dodatku č. 1 uzavretými medzi T. ako prenajímateľom a žalovanou ako nájomcom, predmetom nájmu boli nebytové priestory o výmere 22 m<sup>2</sup> určené na skladové účely. Keďže si žalovaná neplnila povinnosti, bola jej doručená výpoveď z nájmu, a na základe rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 17C/98/2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/249/2002 z 13. 12. 2005, právoplatnými 2. 2. 2006 bola jej uložená povinnosť tieto prenajaté nebytové priestory vypratať, ktorú povinnosť však žalovaná nespĺnila a priestory nevypratala. Žalovaná v konaní namietala charakter prenajatých priestorov. Súd s poukazom na zistený skutkový stav dospel k názoru, že v posudzovanej veci otázka, či sporný priestor, resp. priestory je bytom alebo nebytovým priestorom, nemá v konaní o

zaplatenie, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia zásadný význam. Súd poukázal na znenie § 1 písm. b) zákona č. 116/1990 Zb., podľa ktorého sa tento zákon vzťahuje aj na byty, pri ktorých bol udelený súhlas na ich užívanie na nebytové účely. Vzhľadom na to mal súd za to, že aj keby sporný priestor bol bytom, ohľadom ktorého príslušnými úradmi doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie o zmene účelu jeho užívania na nebytové účely, aj tak na nájom daného priestoru je potrebné aplikovať zákon č. 116/1990 Zb.. Za dôvod na takúto úvahu mal súhlas T. mesto v rozhodnutí č. 9726/93/Kr z 19. 12. 1993 s prenajatím sporného priestoru za účelom predaja drobného spotrebného a drogistického tovaru ako aj súhlas Mestskej časti W.-U. mesto v rozhodnutí č. 10594/17791/94 z 24. 10. 1994 s prenajatím sporného priestoru na veľkosklad tovarov v rozsahu povolenej živnosti, uvedené znamená s užívaním týchto priestorov na nebytové účely. Súd mal za to, že to, že sa jedná o nebytové priestory preukazujú jednak platne uzavreté nájomné zmluvy, z ktorých je nepochybná a zrejma aj výmera prenajatých nebytových priestorov a tiež Rozhodnutie Okresného úradu Košice I, odbor životného prostredia č. ŽP 1018/99-KAM z 3. 6. 1999, ktorým stavebný úrad zamietol návrh žalovanej na vydanie kolaudačného rozhodnutia o zmene využitia časti stavby. Súd uzavrel, že sa žalobca opodstatnene domáha ochrany svojich práv podanou žalobou. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 3.003,84 eura titulom neuhradenia platieb za užívanie nebytových priestorov na základe zmlúv o nájme nebytových priestorov. Odvolajúc sa na to, že právne posúdenie je vecou súdu a na tom základe, že z predložených listinných dôkazov pre súd nepochybne vyplynulo, že v prípade obidvoch zmlúv o nájme nebytových priestorov uplynutím výpovednej doby došlo k zániku nájomných vzťahov, súd uplatnený nárok posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd uzavrel, že sa žalovaná na úkor žalobcu uvedeným spôsobom bezdôvodne obohatila. Výška bezdôvodného obohatenia predstavovala 3.003,84 eura. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku zo strany žalovanej, súd podľa § 107 Občianskeho zákonníka uzavrel, že došlo k premlčaniu nárokov žalobcu pred dňom 6. 4. 2021, keďže návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní bol doručený Okresnému súdu Banská Bystrica 6. 4. 2023. Za premlčaný tak mal súd nárok žalobcu uplatnený za obdobie 01-12/2020 a 01-04/2021, keďže v zmluvách o nájme nebytových priestorov bolo dohodnuté štvrtročné nájomné splatné 5. dňa prvého mesiaca. Premlčaný nárok žalobcu tak ustálil súd sumou 1.501,92 eura. Prihliadnuc na vznesenú námietku premlčania súd preto žalobu v časti o zaplata 1.501,92 eura zamietol z dôvodu premlčania. V prevyšujúcej časti považoval žalobcom uplatnený nárok za dôvodný a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia 1.501,92 eura (3.003,84 eura - 1.501,92 eura). Súd taktiež dodal, že považuje konanie žalovanej za konanie, ktoré je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ cca 15 rokov žalovaná užíva priestory žalobcu, resp. Mesta W. bez právneho dôvodu, za užívanie ktorých žalobcovi nič neuhradila. Keďže žalovaná nesplnila svoj dlh riadne a včas, dostala sa do omeškania, a preto súd mal za to, že žalobca má právo i na úroky z omeškania. Žalobca žiadal priznať úroky z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej sumy od 16. 3. 2023 do zaplata, t. j. odo dňa nasledujúceho po zaslaní výzvy na úhradu. Keďže však súd nemal preukázané, či a kedy bola výzva na úhradu doručená žalovanej, priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % z priznanej sumy od 30. 5. 2023, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na vydanie platobného rozkazu a platobného rozkazu žalovanej, ktorý bol žalovanej doručený 29. 5. 2023. V prevyšujúcej časti súd nárok na úroky z omeškania zamietol. Námietku žalovanej namietajúcej nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto spore vyhodnotil súd za nedôvodnú, pretože žalobca na základe Zmluvy o výkone správy majetku mesta W. č. 1336/2008 z 1. 12. 2008 v znení neskorších dodatkov vykonáva aj správu nebytových priestorov. Podľa čl. 3 dodatku č. 3 Zmluvy o výkone správy, správca je povinný samostatne a vo vlastnom mene na účet vlastníka uplatňovať a vymáhať pohľadávky z nezaplata nájomného za užívanie bytov patriacich vlastníkovi, uplatňovať a vymáhať nároky na vypratanie bytov patriacich vlastníkovi, ako i uplatňovať a vymáhať ostatné nároky súvisiace so spravovaním majetku vlastníka podľa tejto zmluvy v súdnych a exekučných konaniach.

1.2. Keďže pomer úspechu žalobcu a žalovanej v konaní bol rovnaký, súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovanej, rozsudkom zo 16. januára 2025 sp. zn. 2CoCsp/16/2024 rozhodol tak, že:

„P o t v r d z u j e rozsudok v zaväzujúcom výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie žalovanej proti zamietavému výroku II. rozsudku.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.“

2.1. Odvolací súd konštatoval, že keďže podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, odvolanie podané proti tomuto výroku II. rozsudku žalovanou je potrebné mať za odvolanie podané neoprávnenou osobou, preto odvolací súd odvolanie žalovanej proti zamietavému výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol v zmysle § 386 písm. b) CSP.

2.2. Pokiaľ žalovaná v ďalšom namietla „stavebno-technickú a právnu neexistenciu priestorov“ v súvislosti s užívaním, ktorých bez právneho dôvodu (po zániku nájomného vzťahu k nim) žalovanou sa žalobca nárokov domáha, odvolací súd považuje takéto tvrdenie žalovanej len za účelové, pretože je v zjavnom rozpore so všetkými jej doterajšími tvrdeniami, stanoviskami ako aj konaním v súvislosti s predmetnými priestormi, ktoré podľa jej odvolacej argumentácie neexistujú. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že žalovaná nespochybnila existenciu priestorov pri uzatváraní ani jednej z dvoch uzatvorených nájomných zmlúv na ich užívanie. Pokiaľ aj argumentuje v podanom odvolaní tým, že predmetné priestory neexistujú, neuviedla, akým spôsobom prípadne došlo k tomu, že neexistujú. Z obsahu spisu tak ako aj z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že v konaniach, ktoré proti nej žalobca viedol o vypratanie týchto nebytových priestorov, bolo preukázané, že žalovaná predmetné priestory napriek výpovediam, ktoré jej z ich nájmu prenajímateľ v minulosti dal, ich užívala naďalej a prenajímateľovi, resp. správcovi ani vlastníkovi ich neodovzdala. Je nespochybniteľné z celého priebehu udalostí ohľadne predmetných nebytových priestorov počnúc uzavretím nájomných zmlúv na predmetné priestory (22. 2. 1995 a 20. 12. 1996 - dodatok č. 2 k nájomnej zmluve zo 14. 3. 1994), ich vypovedaním, spormi o vypratanie nebytových priestorov vedenými na Okresnom súde Košice I, ich ďalším užívaním žalovanou, a to aj v čase tohto konania, kedy žalovaná v procesnej obrane proti uplatnenému nároku nenamietala a netvrdila, že by predmetné nebytové priestory neexistovali, príp. že by ich v rozhodnom období (01/2020 - 08/2022) neužívala, ale spochybňovala ich charakter; tvrdia, že nejde o nebytové priestory, resp. spochybňovala ich žalobcom tvrdenú výmeru, avšak bez toho, aby uviedla vlastné tvrdenie o výmere ňou užívaných priestorov, že predmetné priestory existovali a existujú. Ak aj pri výkone exekúcie na základe právoplatných rozsudkov ukladajúcich povinnosť žalovanej nebytové priestory vypratať vznikajú, resp. vznikli problémy s identifikáciou, resp. označením konkrétnych priestorov v predmetnej nehnuteľnosti v W. na H. XX, neznamená to a nenasvedčuje to tvrdeniu žalovanej o neexistencii týchto priestorov. Nemožnosť identifikácie priestorov pre účel výkonov právoplatných rozsudkov o vyprataní priestorov v exekučnom konaní nepreukazuje neexistenciu priestorov tvrdenú žalovanou, naopak je evidentné, že žalovaná nebytové priestory nepretržite užívala, vrátane v rozhodnom období, čo je podstatnou skutočnosťou pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Ako uviedol už súd prvej inštancie, pre žalobcom uplatnený nárok titulom vydania bezdôvodného užívania žalovanou za užívanie nebytových priestorov bez právneho dôvodu v období 01/2020 - 08/2022 nie je rozhodujúcou skutočnosťou ani to, či ide o priestory bytové alebo nebytové vzhľadom na charakter nároku (ako aj vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia nárokovanej žalobcom podľa sumy dohodnutej za užívanie nebytových priestorov v pôvodných nájomných zmluvách 290 Sk/m2/rok a 570 Sk resp. 370 Sk/m2/rok). Keďže žalovaná dôkazné bremeno tvrdenia neexistencie predmetných priestorov neuniesla, naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tieto po zániku nájmu naďalej, a to aj v rozhodnom období bez právneho dôvodu užíva, bezdôvodne sa žalovaná na úkor ich vlastníka obohacuje, a preto ak súd prvej inštancie v časti nároku, v ktorej žalovanou vznesená námietka premlčania nebola dôvodná, žalobe vyhovel, jeho rozhodnutie je vecne správne. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

2.3. Podľa § 396 ods. 1 rozhodol odvolací súd aj o trovách odvolacieho konania, a to podľa § 255 CSP ods. 1. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná a nemá preto právo na náhradu trov odvolacieho konania, v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán právo na ich náhradu nepriznal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľka uvádza, že odvolací súd a ani prvoinštančný súd sa vo svojich rozsudkoch riadne a

zákonne nevysporiadali s námietkou žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pre riadne a zákonné vysporiadanie sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tunajšom súdnom konaní bolo potrebné vysporiadať sa nielen s tým, či žalobca je správcom majetku Mestu W., a či je oprávnený vymáhať nároky týkajúce sa spravovaného majetku, ale aj s tým, či Mestu W. vôbec svedčí vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam. Ak by totiž Mestu W. vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam nesvedčalo, zákonite by ani žalobca nebol oprávnený tieto nehnuteľnosti spravovať a ani domáhať sa voči žalovanej náhrady za údajné užívanie týchto nehnuteľností. Otázka, či Mestu W. svedčí vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam, teda nepochybne je otázkou podstatnou pre tunajšie súdne konanie. Záver odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku o nedôvodnosti námietky žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, je tak nepreskúmateľný, čím je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v podstatnej otázke pre tunajšie súdne konanie arbitrárny. Žalovaná namieta, že Mestu W. nesvedčí vlastnícke právo k predmetným priestorom. Žalobca v priebehu celého tunajšieho súdneho konania nedokázal preukázať právny titul, na podklade ktorého Mestu W. malo nadobudnúť tieto priestory. Mestu W. vlastnícke právo k predmetným priestorom v skutočnosti nesvedčí, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v tejto podstatnej otázke pre tunajšie súdne konanie zjavne nesprávny a arbitrárny. Žalovaná ďalej namieta, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku zjavne nesprávne vysporiadal aj s jej námietkami týkajúcimi sa neexistencie nehnuteľností, ohľadne ktorých sa žalobca ako správca majetku voči žalovanej domáhal náhrady za ich údajné užívanie. Odvolací súd zjavne nesprávne relativizuje zásadnú preukázanú skutočnosť, ktorou je to, že predmetné priestory neboli dohľadateľné / identifikovateľné, a to dokonca ani súdnym exekútorom v exekučnom konaní na vypratanie týchto priestorov, ba dokonca ani samotným žalobcom. Žalovaná v priebehu celého tunajšieho súdneho konania konštantne popierala existenciu predmetných žalobcom tvrdených priestorov a rovnako konštantne popierala aj to, aby tieto tvrdené priestory užívala.

3.2. Dovolateľka navrhuje dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil, a aby vec vrátil príslušnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaná si zároveň uplatňuje nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že považuje rozsudok mestského súdu, podporený rozsudkom krajského súdu, za vecne správne a vydané v súlade s platnými právnymi predpismi, pričom sa súčasne stotožňuje s právnym názorom v nich obsiahnutým. Podanie žalovanej je účelové, ktorým sa snaží predmetné súdne konanie nadmieru, už dlhodobo komplikovať a procesne zaťažovať súd ako aj žalobcu s cieľom oddialiť plnenie si povinností uložených súdom. Žalobca navrhuje súdu, aby rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdil ako vecne správne a vydané v súlade s platnými právnymi predpismi a dovolanie žalovanej zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä to, že dovolací súd a ani prvoinštančný súd sa vo svojich rozsudkoch riadne a zákonne nevysporiadali s námietkou žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu; že žalobca nedokázal preukázať právny titul, na podklade ktorého Mesto W. malo nadobudnúť tieto priestory; a že sa súd nesprávne vysporiadal s námietkami týkajúcimi sa neexistencie nehnuteľností.

12. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že dovolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393

ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

12.1. Čo sa týka námietky ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, s daným sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 16.) relevantným spôsobom vysporiadal, kde vyhodnotil, že „... ide o námietku, s ktorou sa zaoberal, keďže to žalovaná namietala už v konaní pred súdom prvej inštancie, a aj vysporiadal už tento súd. Správne označil námietku v odseku 47 odôvodnenia rozhodnutia za nedôvodnú. Z predložených listinných dôkazov, a to zo Zmluvy o výkone správy majetku Mesta W. č. 1336/2008 z 1. 12. 2008 v znení jej neskorších dodatkov je nesporné, že žalobca vykonáva aj správu nebytových priestorov. Podľa čl. III. dodatku č. 3 Zmluvy o výkone správy je správca povinný samostatne a vo vlastnom mene na účet vlastníka uplatňovať a vymáhať pohľadávky z nezaplateného nájomného za užívanie bytov patriacich vlastníkovi, uplatniť a vymáhať nároky na vypratanie bytov patriacich vlastníkovi, ako i uplatňovať a vymáhať ostatné nároky súvisiace so spravovaním majetku vlastníka podľa tejto zmluvy v súdnych a exekučných konaniach. Keďže spravovaným majetkom vlastníka sú i nebytové priestory vo všeobecnosti, resp. v konkrétnosti aj nehnuteľnosť - meštiansky obytný dom na H. v W. v ktorom sa predmetné nebytové priestory nachádzajú, aktívna vecná legitímácia žalobcu je bezo sporu daná.“

12.2. Námietkou vlastníctva predmetných nehnuteľností sa venoval súd prvej inštancie v bode 19. svojho rozhodnutia, kde po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že „Z listu vlastníctva č. E. (č. l. 180-184) kat. územia U. mesto, obec A., okres A. vyplýva, že T. W. je vlastníkom bytu č. X vo vchode č. XX, v podkroví, obytného domu súp. č. E.) na pozemku parc. č. 534 - zast. plocha a nádvorie o výmere 447 m<sup>2</sup>, v podiele 1/1, včítane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstva a spoluvlastníckeho podielu k pozemku vo veľkosti 606/10000. Titulom nadobudnutia je Žiadosť o zápis bytov a nebytových priestorov a oprava spoluvlastníckych podielov - Z 1882/06-pol.vz.48/06. T. W. podľa predmetného listu vlastníctva č. E. k. ú. D. je tiež vlastníkom nebytového priestoru č. X vo vchode č. XX na prízemí obytného domu súp. č. E. včítane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstva a spoluvlastníckeho podielu k pozemku vo veľkosti 771/1000 v podiele 1/1. Ako titul nadobudnutia je uvedená Žiadosť o zápis bytov a nebytových priestorov a oprava spoluvlastníckych podielov - Z 1882/06 - pol. vzn. 487/06.“ S uvedeným sa stotožnil aj odvolací súd.

12.3. Odvolací súd sa taktiež riadne vysporiadal v bode 17. napadnutého rozhodnutia s námietkami dovolateľky o neexistencii nehnuteľností, kde okrem iného konštatoval, že „... žalovaná nespochybnila existenciu priestorov pri uzatváraní ani jednej z dvoch uzatvorených nájomných zmlúv na ich užívanie. Pokiaľ aj argumentuje v podanom odvolaní tým, že predmetné priestory neexistujú, neuviedla, akým spôsobom prípadne došlo k tomu, že neexistujú. Z obsahu spisu tak ako aj z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že v konaniach, ktoré proti nej žalobca viedol o vypratanie týchto nebytových priestorov, bolo preukázané, že žalovaná predmetné priestory napriek výpovediam, ktoré jej z ich nájmu prenajímateľ v minulosti dal, ich užívala naďalej a prenajímateľovi, resp. správcovi ani vlastníkovi ich neodovzdala. ... Keďže žalovaná dôkazné bremeno tvrdenia neexistencie predmetných priestorov neunesla, naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tieto po zániku nájmu naďalej a to aj v rozhodnom období bez právneho dôvodu užíva, bezdôvodne sa žalovaná na úkor ich vlastníka obohacuje a preto, ak súd prvej inštancie v časti nároku, v ktorej žalovanou vznesená námietka premlčania nebola dôvodná, žalobe vyhovel, jeho rozhodnutie je vecne správne.“

13. K námietkam dovolateľky týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľkou tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalovanej na spravodlivé súdne konanie.

15. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

16. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

17.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaná preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.